

[Handelsministeren.]

Møller har jeg kun nogle faa Bemærkninger ud over dem, jeg allerede har fremsat. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller citerede, hvad han selv havde sagt i 1928, da Forhandlingerne om Landmandsbanken stod paa, og vilde gennem dette Citat give Udtryk for, at hans Betænkkelighed ved at gaa med til Landmandsbankordningen i 1928 var begrundet i den Omstændighed, at det vilde være meget vanskeligt at faa Landmandsbankaktierne solgt. Men saa gjorde det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i Dag den Tilføjelse til sin Udtalelse, at hans Betænkkeligheder var begrundet deri, at man maatte frygte for, at Socialdemokratiet, hvis det kom til Magten, ikke vilde sælge Aktierne.

Jeg maa virkelig i denne Forbindelse spørge det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, om han allerede i Foraaret 1928 havde besluttet at styrte Ministeriet Madsen-Mygdal ved den først givne Lejlighed; thi paa det Tidspunkt, da Loven om Landmandsbanken blev vedtaget i 1928, var der 2—3 Aar, til Ministeriet Madsen-Mygdal paa normal Maade skulde gaa af, og i denne Tid havde Ministeriet da den bedste Lejlighed til, støttet af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at afhænde Landmandsbankens Aktier. Man maa virkelig efter de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller her fremsatte, faa den Opfattelse, at han havde den Mening, at Ministeriet Madsen-Mygdal meget hurtigt maatte forsvinde for at give Plads for en socialdemokratisk Regering, for der var jo, som sagt, god Tid for Hr. Slesbager som Handelsminister til at faa Planen om Landmandsbankens Aktiesalg realiseret, eftersom Ministeriet jo ikke normalt skulde gaa af i 1929, men først efter 2—3 Aars Forløb.

Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen spurgte, om jeg, hvis Landmandsbankens Aktier blev solgt, vilde virke for, at Provenuet af Salget ikke gik direkte ind i Statskassen for at tjene til Afholdelse af de ordinære Udgifter, men i Stedet for blev anvendt til Dækning af Gæld. Jeg skal dertil sige, at jeg kan ikke vide, hvorledes Rigsdagen vil stille sig til dette Spørgsmaal; Regeringen har ikke taget noget Standpunkt dertil, alene af den Grund, at der ikke hidtil har været noget at tage Standpunkt til, idet der jo ikke har været Tale om at sælge Aktierne, hvorfor det ikke har været fornødent at drøfte, paa hvilken Maade man vilde anvende Provenuet af Salget. Men i og for sig vilde jeg anse det for naturligt, at naar et Aktiv forsvinder, maa de Penge,

man faar for Aktivet, anvendes paa en saadan Maade, at man skaffer sig et andet Aktiv for Pengene, eller anvendes til at betale Gæld med — det er jo et gammelt Ordsprog, at den, der formindsker sin Gæld, forøger sit Bo.

Hermed anbefaler jeg paa ny Lovforslaget.

Hans Nielsen: Jeg skal ikke gøre mange Bemærkninger; det er der heller ikke megen Grund til efter de to Taler, der blev holdt af det ærede Medlem Hr. Krag og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller.

Det mest bemærkelsesværdige var en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, der først vilde sige, at Landmandsbanken ikke var nogen særlig god Forretning; men da han havde varieret dette Tema et Øjeblik, fandt der dog et lille Angreb Sted paa de 7 pCt. Det ærede Medlem søgte saaledes at holde begge Udgange aabne. Jeg forstaar nu ikke, at det ærede Medlem kan sige, at Landmandsbanken ikke er nogen god Forretning, naar den har betalt 13,6 Mill. Kr. i Dividende samtidig med, at den har henlagt 10 Mill. Kr. til Reservefonden, 3½ Mill. Kr. til en Kursreguleringsfond, 2 300 000 Kr. til Pensionsfonden og overført 1 Mill. Kr. i ny Regning og desuden har betalt meget store Skatter. Alene disse Fonds udgør dog en meget smuk Fortjeneste, og det til Trods for, at Banken har været mere hensynsfuld over for sine Laantagere, tror jeg nok, end de andre Banker.

Men hvad er det ærede Medlems Hensigt med at sige, at Landmandsbanken ikke er nogen god Forretning? Det ærede Medlem sidder jo her og vil sælge Aktierne; hvorfor vil det ærede Medlem saa her fra denne Talerstol reducere deres Værdi? Hvad er det ærede Medlems Formaal med saadan Tale? Det ærede Medlem er jo her som Statens Repræsentant og ikke som de private Pengemænds Repræsentant — det vil jeg gerne sige til det ærede Medlem, som har saa meget at indvende mod mine historiske Kundskaber. (*Christmas Møller:* Jeg har overhovedet ikke sagt det, det ærede Medlem siger; det er fuldkommen forkert). Jo, det har det ærede Medlem sagt.

Jeg maa forundres over den Tale, som begge de Herrer fører. I 1928, da man fra den private Kapitals Side stod med blege Ansigter uden for Slesbagers Dør og anraabte ham om Hjælp for at holde Landmandsbanken paa Benene, da mange Hundrede Millioner var i Klemme for private Folk her i Landet, da mange Erhverv og Virksomheder var ved at bryde sammen, saa kom man ry-